

- 3) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich do ponownego rozpoznania w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań Athinaiki Techniki AE zmierzających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 2 czerwca 2004 r. o umorzeniu postępowania w sprawie złożonej przez nią skargi do Komisji dotyczącej zarzucanej pomocy państwa przyznanej przez Republikę Grecką na rzecz konsorcjum Hyatt Regency w związku z zamówieniem publicznym dotyczącym sprzedaży 49 % kapitału kasyna Mont Parnès.
- 4) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Dâmbovița — Roumanie) — Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București przeciwko Gheorghe Jipie

(Sprawa C-33/07) (¹)

(Obywatelstwo Unii — Artykuł 18 WE — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich)

(2008/C 223/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunal Dâmbovița

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerul Administrației și Internelor — Direcția Generală de Pașapoarte București

Strona pozwana: Gheorghe Jipa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Dâmbovița — Wykładnia art. 18 WE i art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

Sentencja

Artykuł 18 WE i art. 27 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli

Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu zezwalającemu na ograniczenie prawa obywatela państwa członkowskiego na przemieszczanie się na terytorium innego państwa członkowskiego, w szczególności ze względu na to, że został on poprzednio stamtąd wydany, ponieważ znajdował się w „sytuacji sprzecznej z prawem”, pod warunkiem że, po pierwsze, indywidualne zachowanie tego obywatela stanowi rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie narażające jeden z podstawowych interesów społecznych, a po drugie, że środek w postaci ograniczenia prawa jest odpowiedni dla zapewnienia realizacji założonego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia. Do sądu krajowego należy zbadać, czy jest tak w przypadku sprawy toczącej się przed nim.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel — Belgia) — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko Firma Feryn NV

(Sprawa C-54/07) (¹)

(Dyrektywa 2000/43/WE — Dyskryminujące kryteria doboru pracowników — Ciężar dowodu — Sankcje)

(2008/C 223/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Strona pozwana: Firma Feryn NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 2 ust. 2 lit. a), art. 8 ust. 1 i art. 15 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, str. 22) — Kryteria wyboru pracowników mające charakter bezpośrednio dyskryminujący ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne — Ciężar dowodu — Ocena i stwierdzenia sądu krajowego — Obowiązek wydania nakazu zaniechania spoczywający na sędzię krajowym

Sentencja

- 1) Okoliczność, że pracodawca publicznie oświadcza, iż nie będzie zatrudniał pracowników o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym stanowi bezpośrednią dyskryminację przy zatrudnianiu w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, ponieważ takie deklaracje mogą poważnie zniechęcać określonych kandydatów do składania swojej kandydatury, a tym samym stanowić dla nich przeszkodę w dostępie do rynku pracy.
- 2) Publiczne oświadczenia, w których pracodawca informuje, że w ramach swojej polityki rekrutacyjnej nie będzie zatrudniał osób o określonym pochodzeniu etnicznym lub rasowym, są wystarczające dla domniemania, w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/43, że ma miejsce bezpośrednio dyskryminująca polityka zatrudnienia. Do tego pracodawcy należy przedstawienie dowodu, że nie naruszył zasady równego traktowania. Może to uczynić poprzez wykazanie, że rzeczywista praktyka zatrudniania nie odpowiada tym oświadczeniom. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy zarzucane temu pracodawcy fakty zostały wykazane oraz ocena, czy dowody przedstawione na poparcie twierdzeń tego pracodawcy, że nie naruszył zasady równego traktowania, są wystarczające.
- 3) Artykuł 15 dyrektywy 2000/43 wymaga, by również w sytuacji braku możliwego do zidentyfikowania pokrzywdzonego system sankcji stosowanych w przypadkach naruszenia przepisów krajowych wydanych w celu transpozycji dyrektywy 2000/43 powinien być skuteczny, proporcjonalny i odstrasżający.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2008 r. — Franco Campoli przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-71/07 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Wynagrodzenie — Emerytura — Zastosowanie współczynnika korygującego obliczonego na podstawie średnich kosztów utrzymania w państwie miejsca zamieszkania — System przejściowy ustanowiony rozporządzeniem zmieniającym regulamin pracowniczy — Zarzut bezprawności)

(2008/C 223/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Franco Campoli (przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi i S. Rodrigues, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i D. Martin, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Šulce, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 29 listopada 2006 r. w sprawie T-135/05 Campoli przeciwko Komisji, w którym Sąd częściowo odrzucił jako niedopuszczalną a częściowo oddalił jako niezasadną skargę o uchylenie informacji o emeryturze skarżącego za miesiące od maja do lipca 2004 r., w zakresie w jakim zastosowanie w nich po raz pierwszy miał mnożnik obliczony niezgodnie z prawem w zależności od średnich kosztów utrzymania w kraju miejsca zamieszkania skarżącego, a nie w odniesieniu do kosztów utrzymania w stolicy tego kraju — Skutki wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego dla mnożników — Przepisy przejściowe dla urzędników, którzy przeszli na emeryturę przed dniem 1 maja 2004 r. — Sposób obliczania mnożników i przestrzeganie zasady równości traktowania — Obowiązek uzasadnienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) F. Campoli, Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej pokrywają każdy własne koszty.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Bonn — Niemcy) — Andrea Raccanelli przeciwko Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

(Sprawa C-94/07) (¹)

(Artykuł 39 WE — Pojęcie „pracownika” — Pozarządowa organizacja pożytku publicznego — Stypendium doktoranckie — Umowa o pracę — Przesłanki)

(2008/C 223/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Bonn